

Deze nieuwsbrief is een samenraapsel van binnen gekomen berichten de Koninklijke Marine, Koopvaardij, Visserij en Binnenvaart aangaande over het heden en verleden.

“de redactie “
A.C.Krijgsman
Abeelstraat 96
3319 AG Dordrecht
www.tenanker@kpnmail.nl

Deze extra toevoeging van het web-magazine fungeert als verlengstuk en is onafscheidelijk verbonden aan de website: <https://www.tenanker.com> en conformeert zich aan de regelgeving zoals daar is vermeld.

.....
Er zijn altijd wel mensen die met mijn werk aan de haal gaan. Aan de ene kant is dat een teken dat ik het goed heb neergezet, maar ik sta niet toe lukraak te kopiëren voor andere dan puur privé doeleinden zonder daar schriftelijke toestemming voor te vragen.

3e jaargang – nummer 43

Weekbrief 4 september 2020

- 2 de Heldersche Post 1942
- 9 terug naar Hollands Rading
- 12 een mens is nooit te oud
- 13 ex-Hr.Ms. Hoogeveen en hun Corona
- 14 sectie stiekem (1973)
- 15 Bartelomeus Hobbelduif
- 17 Embleem op herhaling
- 18 Boze tongen
- 19 Piet Hein 1952 – los voor en achter
Deel 1 en deel 2
- 21 Maarten Oortwijk en post Petten
- 22 Oproep veteranencafé Eindhoven.

Veel leesplezier, De redactie

DEHELDERSCHE POST 22 Augustus 1942

Giro 20642 - Tel. 2345

Postbus 6

Den Helder

De vakantie is voorbij; er moet hard gewerkt worden.

Aan mijn Vrienden. - :

Vandaag heb ik me voorgenomen eens flink aan te pakken om me door den stapel brieven heen te werken, die reeds geruimen tijd op beantwoord ding wachten. De vakantie is voorbij; de tijd van werken is weer geblazen en dus gaan alle hens aan den slag. Dit geldt niet alleen de persoonlijke correspondentie, doch dat slaat ook op den verkoop van de boeken, het maken van pakjes voor de krijgsgevangenen en het onderhouden van het contact met de nagelaten betrekkingen. Er zullen misschien corresponderende vrienden zijn die in mijn beantwoording weinig of in het geheel geen systeem vinden. Nog niemand heeft deze — overigens juiste — opmerking gemaakt, doch ik vond zelf, dat er zoo weinig regelmaat te geven is in de beantwoording omdat ook de vragen van den hak op den tak of van stuur- naar bakboord springen: „Ik zou graag het essentieel verschil weten tusschen een marinier en een matroos, of „Wat is of hoe werkt de vuurleiding aan boord van onze oorlogsschepen, of „Vindt U ook niet, dat als onze marine weer opgebouwd zal worden onze schepen geen namen zooals „Java” of „Sumatra” of sterren- of dierennamen moeten dragen, maar namen van beroemde mannen uit onze krijgsgeschiedenis?” enz, enz.

Zoo, of in dezen geest heb ik momenteel nog meer dan honderd vragen die beantwoord moeten worden. Soms zijn de vragen, met een kleine variatie door verschillende personen gesteld. Voor zoover bepaalde vragen tot eenzelfde groep gerekend kunnen worden hoop ik in mijn volgende brieven de antwoorden te kunnen systematiseren.

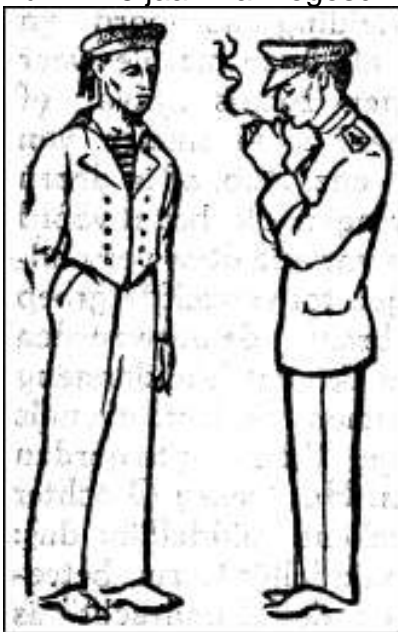
Voorloopig echter moet ik, wat Vanderstehg - noemde, nog wat klein goed opruimen. Ik laat, evenals Vandersteng, de vragen achterwege. Uit de antwoorden blijkt wel welke vragen gesteld zijn. Het teeken 0 achter de gegevens bij de torpedo's beteekent: middellijn; -dus:

de bewapening is 2 lanceerbuizen van 53 cm 0 (middellijn); zm. beteekent: zeemilicien. Over de „Zeven Provinciën⁰ en de „Eendracht⁰ is voldoende gezegd op bladz. 6 achterzijde, van het losbladige boek, de laatste vier regels.

Voor Mei 1940 was er geen opleiding tot officier bij de marine voor jongens met 3-jarige H.B.S. Er werden plaatsen opengesteld aan het Koninklijk Instituut voor de opleidingen tot zee-officier, officier van den marinestoomvaartdienst, officier van de mariniers en officier van administratie. Voor de drie eerste categorieën was het einddiploma van de B-afdeeling der H.B.S. of de wiskunde-afdeeling van het Gymnasium verplicht, voor de administratie kon men ook solliciteeren, wanneer men in het bezit was van het einddiploma van Gymnasium a of van de litterair-economische afdeeling der H.B.S. Of diezelfde voorwaarden ook na den oorlog gesteld worden is natuurlijk vandaag niet te zeggen. Wel heb ik den indruk — maar meer dan een indruk is het niet — dat direct na den oorlog groote vraag naar personeel zal ontstaan, vooral jeugdig en handig personeel, van algemeene ontwikkeling. Ik herinner mij, dat na den vorigen oorlog de demobilisatie tot tal van moeilijkheden aanleiding gaf omdat er een groote moeheid en tegenzin voor den dienst bestond.

Toch is direct na den vorigen oorlog b.v. een nieuwe opleiding voor matroos ingesteld en werden de toelatingseischen — dat Was ook voor de vaklieden als

torpedomakers, machinisten e.d. het geval hooger gesteld dan ze voor dien tijd waren. Misschien dat men na den huldigen oorlog bepaalde vakken gaat decentraliseeren of splitsen, maar dat men hooge eischen voor bekwaamheid en algemeene ontwikkeling wal blijven stellen, dat is zeker ... Wat het essentieel verschil is tusschen een , matroos en een marinier? 'n Merkwaardige vraag voor mij. Een andere marinevriend, die om een afbeelding van de rangen en standen gevraagd had, motiveerde zijn verzoek met te zeggen: „zoodat men niet meer spreekt van een „matrozen-korporaal” of een „kwartiermeesterseiner”. Naar het is de marinier van alle andere marinemannen direct te onderscheiden omdat zijn uniform afwijkt van dat der matrozen. De marinier draagt een pantalon en uniformjas, alsmede een pet, van donkerblauw marinelaken die, — zoowel broek als jas en pet — rood gebiesd zijn. De matroos draagt een broek, wit hemd met blauwe braniekraag, baadje of pijjekker en een muts met lint waarop in gotische letters de bekende zestien letters: Koninklijke Marine. Het matrozenuniform wordt ook gedragen door alle andere marinemannen (torpedomaker, machinist en stoker, monteur, ziekenverpleger, kok, hofmeester, schoenen kleermaker e.a.). Beneden den rang van sergeant, heeft men den korporaal, doch als op den linkerbovenmouw een geel anker gedragen wordt en de korporaalstreepen op beide benedenmouwen van baadje of pijjekker prijken, dan spreekt men van: kwartiermeester. Over het essentieel verschil tusschen een matroos en een marinier zijn boekdeelen vol te schrijven. Want er ligt in het samengaan van deze groepen ruim 275 jaar marinegeschiédenis.

Laat ik volstaan met te zeggen: de matroos is de zeeman en de marinier is de soldaat. Maar daarin is zooveel nuanceering dat je ook matrozen hebt die soldaat zijn en mariniers die voor zeeman kunnen doorgaan. Wat de mogelijkheden betreft: als regel blijft de marinier altijd marinier, zij het dan met de mogelijkheid tot promotie naar den rang van korporaal, sergeant, majoor en adjudant De matroos, die kwartiermeester, bootsman, schipper en opperschipper kan worden, heeft echter direct na het verlaten van zijn eerste opleiding de keuze in verschillende „baantjes” of vakken en wel: telegrafist, schrijver, konstabel, hofmeester, kok, bottelier en ziekenverpleger. Het verschil tusschen een torpedobuis en een torpedokanon is, dat de eerste ingebouwd is en zich in den boeg of in de hek van het schip bevindt en dat het

torpedokanon meestal aan dek, althans altijd boven de waterlijn is opgesteld op een pivot, dus draaibaar is. Op de oudere pantserscheperen en pantserdekscheperen, voor het eerst op het pantserdek- Schip de „Koningin Wilhelmina der Nederlanden” van 1893, werden reeds torpedobuizen geplaatst. Meestal waren deze torpedobuizen op die schepen onder de waterlijn, doch sommige hadden ook een bovenwater lanceerbuis zooals b.v, het pantserschip „Koningin Regentes”

Er is één type onderzeeboot geweest n.1, Hr. Ms, „O 6” en „O 7”, die ook een bovenwaterlanceerbuis hadden n.1. op het achterschip

Aanvankelijk hadden alle onderzeebooten alleen torpedolanceerbuisen. Met den bouw van de onderzeebooten type „K XI” werden ook torpedokanons aan boord van onderzeebooten geplaatst waarvan het pivot e.d, (dat men de kerstboom” noemde in

het benedenschip opgesteld staat. Het kanon zelf staat onder het loopdek op het voorschip en is in gewone omstandigheden niet zichtbaar. Aan boord van de torpedobooten, torpedojagers en flottilleleiders zijn de torpedokanons aan dek opgesteld; deze zijn alleen in het horizontale vlak draaibaar. Het lanceeren uit een lanceerbuis geschiedt 1°, door het schip in de richting van het doel te brengen (buis en schip zijn één) 2°. door de torpedo door middel van samengeperste lucht uit de buis te duwen (men commandeert nog steeds: „Vuur!” zooals bij een kanon). Voor het lanceeren uit een torpedokanon brengt men het kanon in de gewenschte richting en wordt de torpedo door middel van samengeperste lucht of buskruitpatronen af gevuld (te water geworpen). Een duidelijk voorbeeld van de, opstelling van een. torpedokanon (n.1. van een drielingtorpedolanceerinrichting — zie Marinetermen” bladz. 56) vindt men 'b.v. in de bouwplaat „Tromp”. Den heer E, P, G, te Bloemendaal, die mij — lang geleden — over het pantserdekkorvet „Sumatra” schreef, kan ik mededeelen, dat dit schip het eerste Schip was, (1888 op stapel - 1890 te water gelaten) bestemd voor de Indische Militaire Marine, dat 2 torpedokanonnen aan boord had. En de héér A. M. v. D. te Hilversum zal begrijpen, dat onze onderzeebooten Natuurlijk ook een voorraad torpedo's aan boord hebben, grooter dan het aantal lanceerbuizen. Hoeveel dit er zijn doet nu niet ter zake.

Verschillende vragenstellers over de vuurleiding moet ik teleurstellen. Ik moet eerlijk bekennen dat ik daarvan maar gedeeltelijk op de hoogte ben, en al zou ik wel geheel op de hoogte zijn, dan zou ik er in de huidige omstandigheden toch niets van vertellen. In 1939 maakte ik aan boord van de „Van Kinsbergen” nog een aardige 16 mm film, doch kreeg nadrukkelijk te hooren, dat ik niets van bepaalde deelen tot de vuurleiding behorende, op de film mocht brengen. Ik meen dan ook te moeten volstaan met te zeggen, dat de vuurleiding ten doel heeft op de meest geperfectioneerde wijze de kanons in een fractie van een seconde zoo te richten en te vuren, dat de granaten met een vrijwel volkomen zekerheid in het doel terecht komen ... mits de berekeningen goed zijn!

Ik mag wel even opmerken, dat ik geen antwoord geven kan op vragen die in de huidige omstandigheden beter achterwege konden blijven. Intusschen zie ik niet in waarom de oorlogsschepen in de toekomst alleen namen moeten hebben van beroemde mannen in de krijgsgeschiedenis. Ik kan me best voorstellen, dat er na den oorlog behoefte zal bestaan aan een nieuwe „Java” al was het alleen maar ter herinnering aan den zeeslag in de Javazee. Trouwens de beide kruisers, die thans nog op stapel staan, de „Eendracht” én „De Zeven Provinciën”, herinneren aan roemrijke schepen uit onze geschiedenis. De oude „Heemskerck”, „Hertog Hendrik” en „Gelderland” hadden geen gevechtswaarde. De „Schorpioen” was een wacht-schip, was als woonschip ingericht, machines waren uitgenomen, kon dus niet meer varen, en had vanzelf geen enkele gevechtswaarde.

Waar de „Gelderland” momenteel is, weet ik niet. Het schip was na de capitulatie op de marinewerf en diende voor huisvesting van de tijdelijk samengetrokken marinemannen.

De „TM. 51” is naar elders weggevaren; de boot was trouwens nog niet geheel gereed, althans op de lanceerbuizen na. ' Mortieren aan boord van de oudere schepen dienden als landingsgeschut; zijn gemakkelijk verplaatsbaar. Zwaardere bepantsering voor lichte kruisers is niet zoo eenvoudig. Snelheid, bewapening, tonnage, machinevermogen e.d. zijn van elkander afhankelijk.. Men kan de bepantsering niet opvoeren zonder met andere dwingende factoren rekening te

houden. Hr. Ms. „De Ruyter” had een pantserdek van 35 mm en een pantsergordel van plm 55 mm.

Over de sterkte van de M.L.D. in Nederland en in Oost- Indië kan ik geen inlichtingen geven. In West-Indië was geen M.L.D

Wat ±150 man mariniers in Den Haag deden? Ik denk de hen opgedragen taak uitvoeren! Is dat zoo wonderlijk dat zeesoldaten in een legergarnizoensplaats lagen? Dan kent ge blijkbaar de geschiedenis van het korps mariniers niet. Zij vochten meer te land dan op zee.

De Ruyter, onze grootste ‘admiraal, had in 1672 het bevel over al het krijgsvolk te land rondom Amsterdam en kreeg, op zijn verzoek aan de Staten van Holland om Verhooging yan tractement of bevel over een troep, ook nog een speciaal commando over een compagnie mariniers.

Cornelis Tromp ? nam het bevel op zich over 500 mariniers en matrozen op den Rijn tot Nieuwerbrug; de admiralaas Aert en Jan van Nes en de schout-bij-nacht De Liefde waren met 1600 bootsgezellen te Rotterdam, meer speciaal tot bediening van het geschut rondom de stad en vice-admiraal Isaac Sweers trok met 600 mariniers en matrozen naar ‘het leger te Alphen.

De mariniers opereerden te Oudewater en te Woerden, vormden hier en te Naarden schaatsenrijderscompagnieën, bezetten 60 schuiten en namen Harderwijk, blokkeerden Nieuwersluis en hielpen de Prins van Oranje naar Loosdrecht en *s Graveland.

Tijdens den Belgischen opstand werd een groep mariniers naar Dendermonde gezonden en hun compagnieën namen deel aan den strijd rondom Oostburg, Philippine, Callo en Liefkenshoek. Tijdens den tiendaagschen veldtocht van 2 tot 12 Augustus 1831 namen de mariniers deel aan de verovering van het fort St. Marie.

Waarom zouden ze dan in 1940 niet in Zeeland, Rotterdam of Den Haag zijn?

In Indië vochten zij van 1817 tot 1908 te Palembang, Celebes, Java, Bali, Borneo, Boni, Atjeh, Lombok, Samalanga, Ceram, Flores, Oost- Soembawa, Kloenkoeng, Gelger Satria enz. enz. In het buitenland werden roemrijke slagen door de mariniers geleverd b.v. bij Chatham en in 1673 toen zij na een landing de Engelsche kolonie New-York in bezit namen, In Spanje te Barcelona, Carthagena, Majorca en Minorca, te Alicante, Ebro, Almanza, bij Oibraltar, bij Algiers! Het vaandel van het Korps Mariniers vermeldt dan ook: Spanje, Algiers, West-Indië, Seneffe, Kijk- duin, Doggersbank, Atjeh, Bali, Ghatham! De mariniers konden zoowel op zee als te land hun partijtje blazen. Maar... om op die mariniers in - Den Haag terug te keeren ... ze zijn in 1940 niet naar Rotterdam gezonden ter versterking van het contingent aldaar. Volgens mededeeling van een van mijn marinevrienden te Rotterdam, die tijdens den oorlog aan het Korps Mariniers was toegevoegd, is met besliste zekerheid te verklaren dat het vaandel van het Korps Mariniers *niet* in veiligheid is gebracht, doch bij den brand van de Marinierskazerne is verwoest. Indien dit juist is — ik heb geen reden om het tegen te spreken — dan moet de mededeeling op blad 23 van het losbladig boek op dit punt worden herzien.

Laat ik verder gaan met het beantwoorden van diverse vragen onder den verzamelnaam „klein goed”. Daar is nog heel wat van te verwerken. Voor zoover mij bekend is, is de Nederlandsche Marine in Mei 1940 niet slaags geweest met de Duitsche Marine, De „O 12”, „O 13”, „O 14” en „O 15” vormden’ één afzonderlijke groep. De drie Eerstgenoemde werden gebouwd bij de Kon, Mij. „De Schelde” en de

laatste *bij Fijenoord*", Twee marinevrienden uit verschillende? plaatsen vragen inlichtingen over de schilden tusschen twee boven elkander staande kanons. Een van hen schrijft: „Tusschen de geschuttorens op het voorschip van onze torpedojagers type,; Van Nes" bevinden zich horizontale, in een punt toeloopende schilden". Antwoord: 1°. de kanons op onze torpedojagers staan niet in torens doch geheel open; 2°. de doorlopende uitbouw voor het bovenste kanon over een gedeelte van het onderste kanon, dient om den luchtdruk op te vangen ter bescherming van de bedieningsmanschappen van het onderste kanon als het bovenste kanon ; vuurt.

Dé heer J. P. R. te Visvliet, en met hem enkele andere vragenstellers, is „bezorgd" over het lot van onze z.g. „strijkijzers" die reeds hun gouden jubileum vierden; Geen hunner is naar elders vertrokken.

Wat er verder met hen gebeurd is, weet ik niet. Ik heb er in 1940—1941 nog wel eens een in Rotterdam en in Amsterdam zien liggen, zonder eenig teeken van leven, In de bovenrivieren — Nijmegen—Arnhem — waren de laatste jaren alleen de „Freyr" en de „Hefring", soms om beurten, 1 soms gezamenlijk. De mariniers hebben echter niet in Nijmegen en in Arnhem gevochten. Wel zullen er bij enkele groepen van de marine ook enkele mariniers geweest zijn. Denzelfden vragensteller viel het op, dat de bijzonderheden van Hr. Ms. flottieljeleider „Tromp" in het losbladige boek verschilden met die welke in het boek „Tromp" bladz. 61 opgenomen zijn, met name betreffende de waterverplaatsing. De standaard waterverplaatsing is 3350 ton. Deze opgave vindt men in het losbladig boek. Vol uitgerust echter, voor een actieradius van 5000 zeemijl is de waterverplaatsing 4225 ton zooals in het boek „Tromp" staat. Het komt herhaaldelijk voor, dat van schepen betreffende waterverplaatsing, snelheid en diepgang verschillende opgaven gegeven worden hetgeen het gevolg is van de verschillende posities welke het schip kan innemen zooals met proeftochten, gewone dienstvaart, of volle belasting voor uiterste actieradius, het geval is. Bovendien zijn er ook nog wel geheime gegevens, d.w.z. dat niet alle, zelfs als officieel aangekondigde gegevens altijd juist zijn. Dikwijls meent men het nuttig en noodig niet de juiste en zeer bijzondere mogelijkheden van een oorlogsschip te vermelden. Men doet dus het beste zich in de verschillen niet te veel te verdiepen.

De „Z 5" lag op de Nieuwe Maas nabij Pernis; het schip kreeg geen schade; een der opvarenden, n.1. de matroos 2e klas L. v. d. Struis, werd zwaar gewond. Nadat de „Z 5" alle munitie verschoten had, vertrok het (' schip naar Hoek van Holland waar de gewonde werd af gegeven.

Deze is óp 12 Mei te Den Haag aan de bekomen wonden overleden. De „Z 5" kwam 1e Pinksterdag in Nieuwediép, laadde brandstof en munitie en vertrok 13 Mei weer naar zee. Na de capitulatie is het schip naar elders vertrokken. - ?

Blauwlichten werden gebruikt aan boord van de schepen in de logiezen, gangen, bergplaatsen e.d. ter vervanging van de gewone verlichting als in tijd van oefeningen geblindeerd (met gedoofde lichten) gevaren moest worden.

Vroeger moesten bij nachtelijke oefeningen altijd alle patrijspoorten lichtdicht gemaakt worden (vandaar.de blindeerkleppen aan de patrijspoorten) en de dekverlichting gedoofd. Aan boord van de „Java" (1925) werd voor het eerst gebruik gemaakt van blauwlichten die alleen in de onmiddellijke omgeving en geen uitstralend licht gaven.

Bij de marine was geen afzonderlijke indeeling in luchtafweer, werktuigkunde e.d.

De werktuigkundigen bij de marine zijn de officieren M.S.D, en de technische groepen zijn de machinisten, torpedomakers, vliegtuigmakers, monteurs, enz. enz. (zie rangen en standen). De zeeofficieren verzorgen de navigatie, de artillerie e.d. In het algemeen kan men zeggen dat de marineofficieren all round zijn, al zullen er uiteraard zijn, die zich in een onderdeel (artillerie, torpedodienst, e.d.) hebben gespecialiseerd

Tusschen de „Tromp” en de „Jacob van Heemskerck” is geen noemenswaardig verschil.

In het „Taschenbuch der Kriegsflotten 1942” staat, dat de „Jacob van Heemskerck” een vierling torpedolanceerinrichting zou hebben inplaats van een drieling torpedolanceerinrichting, zoals aan boord van de „Tromp”. Ik kan dit niet controleren want de „Heemskerck” is tijdens den oorlog naar elders gesleept en daar verder af gebouwd. Op een foto die ik van een natuurgetrouw model van de „Jacob - van Heemskerck” heb, staan echter zeer duidelijk drieling torpedolanceerinrichtingen. U woont zelf in Amsterdam; ga maar eens kijken in het ' Scheepvaartmuseum. Van het tijdelijke „Willemsoord” te Soerabaia is mij niets anders bekend, dan dat te Soerabaia een opleiding tot marineofficier was gevormd. Hoe deze werkte en wie daar toegelaten, werd is mij niet bekend. Ik neem aan dat het van tijdelijken aard geweest is. In elk geval heeft dit — uiteraard! — opgehouden te bestaan toen Java door de Japanners werd bezet.

Het is niet mogelijk momenteel foto's beschikbaar te stellen die in het Marineblad afgedrukt stonden. Men vindt bijzonderheden van de „De Ruyter”, „Java”, „Kortenaer” e.d. overigens in het losbladig boek.

„De kruiser Hr. Ms. „Sumatra” bevond zich in de Indische wateren toen de oorlog daar uitbrak.

Wie was haar commandant?” Antwoord: Vermoedelijk den kapitein ter zee C. H. Brouwer, althans die was commandant toen de „Sumatra” in Mei 1940 naar elders, vertrok; ..

„Weet U misschien of er schepen in Amerika of Engeland gebouwd werden?”

Antwoord: In het Algemeen Handelsblad van. 11 April 1942, hoofdartikel 2e blad, 1e kolom staat, dat volgens een officieel bericht uit Melbourne de luit.-G.-G. H. J. v. Mook onderhandelingen voert om van de Vereenigde Staten een aantal oude kruisers en torpedobooten te koopen.

Voor den aankoop van deze oude booten zou — zoo wordt in : een- aanvulling op dit bericht uit New-York gemeld — gebruik *worden* gemaakt van de som van negentig millioen dollars die in Amerika geblokkeerd is.

Op het voorschip van onze mijnenleggers van het type „Douwe Aukes” staan aan weerszijden langs de reeling een opbouw. Kunt U mij ook Zeggen waartoe deze dienen? Antwoord; voor W.C. Zoon „huisje”, vindt U trouwens ook op de afbeelding van de „Medusa” en de „Hydra”.

Aan den boeg van de mijnenvegers van het type „Jan van Gelder 'is een soort buis bevestigd. Waar dient deze voor? Antwoord: Voor hét mijnenveegtuig.

Van het verleden van onze marine en van den tijd tot Mei 1940, weet ik van onze marine, dank zij den matroos 1e klas Vandersteng, wel het een en ander. Ik heb het echter nog niet zoover gebracht dat ik in de toekomst kan zien. En daarom moet ik op de volgende vragen het antwoord schuldig blijven:

Is het zoo, dat de mijnenvegers type „Van Ewijck”, in de toekomst inplaats van een 7.5 cm een 12 cm kanon zullen krijgen? Lag het in de bedoeling de „Flores” en de „Soemba” ook van een mitrailleurdek te voorzien? Zou men in de toekomst het slagkruiser- plan + kruisers doorzetten of overgaan tot vliegkampschepen en kruisers?

Nu moet ik eerlijk zijn, en zeggen, dat deze laatste vraag vergezeld ging van de volgende: „Zou U dit in het algemeen willen behandelen?”

Deze aanvullende vraag kan ik dus rangschikken onder die van de vele vragenstellers, die mijn meening zouden willen weten, over de kwestie „vliegtuigen of slagschepen” of „hebben wij voor Indië vliegtuigschepen noodig”? en meer dergelijke.

Zoodra ik door het z.g. „klein goed” heen ben, kom ik op deze en dergelijke vragen, meer systematisch terug.

Ik ben waarlijk niet om werk verlegen. Toch blijkt dat sommige vragenstellers mij overbodig werk willen laten verrichten. Zeer veel bijzonderheden kan men n.l. vinden in de boeken* „Marinetermen”, „Marinegewoonten en gebruiken”, „Marineschetsen en -humor” en „Tromp”.

Een lezer vraagt mij wat paravanes zijn en of ik de werking daarvan wil mededeelen. Ik moet hem verwijzen naar het boek „Marinetermen” blz. 110, waar hij alle bijzonderheden vinden kan. Een andere lezer, die nota bene in het bezit is van een losbladig boek, heeft 43 vragen gesteld. Een groot deel van deze vragen vindt hij beantwoord in het losbladig boek. Minstens 39 worden direct, een bijna evengroot aantal indirect in het losbladig boek 3 beantwoord. Men moet tenslotte ook zelf eens willen zoeken naar gegevens, die zonder veel moeite te vinden zijn. Ik moet in dit verband ook opmerken, dat ik onmogelijk alle vragen beantwoorden kan b.v. „Waar is de „Heemskerck”?” of: „Volgens Japansche opgaven van 20 Mei zijn in Indië 53 schepen beschadigd en gezonken. Wat voor schepen zou men hier; bedoelen? Zouden het voornamelijk jonken geweest zijn? Welke " Schepen verder?”

Soortgelijke vragen zijn ónmogelijk te beantwoorden. ; Ik ben in mijn jeugd jaren verbonden geweest aan een driemaal per week Verschijnend streekblad en ben voor de jeugdrubriek ook eenigen tijd raadseloom geweest. Daarom heb ik nog een zwak voor de beantwoording van ingezonden raadseltjes. Maar met deze vraag weet ik geen weg.

: „In Hoek van Holland lagen eenige z.g. „strijkijzers” en een „Z”-boot.

Welke waren die schepen en wat is er mee gebeurd?” Ik vrees dat de vragensteller abuis is. Eenige „strijkijzers” in Hoek van Holland? Wanneer? Tijdens de mobilisatie heeft er, naar ik meen, één gelegen als woonschip. Maar van eenige is mij niets bekend. Bovendien, als men één vraag stelt, mogen er voor de beantwoording toch wel wat meer bijzonderheden bij gezegd worden. Overigens . . . erg belangrijk is dit niet

Ten slotte ... want ik ga heel even de deur uit om eens lekker uit te blazen, na zooveel vragen en antwoorden te hebben verwerkt... "de vragenstellers moeten vooral ook deze persoonlijke correspondentie nauwkeurig lezen en niet met groote halen langs de regels loopen waardoor er veel ontgaat en over het hoofd gezien wordt. Veel vragen moet ik gecombineerd beantwoorden en als een bepaalde vraag geen antwoord krijgt dan is daar alle reden voor. Tót straks dus.

Was getekend;
Albert Chambon

Vraag vanuit de redactie.... Ik ben nog in het bezit van meerdere "Persoonlijke Correspondentie" bladen van Albert Chambon, echter ik weet niet of er animo voor is deze te lezen en wil u dus vragen te reageren zodat ik deze door kan zetten.

Stuur even een mailtje met de tekst " Albert Cambon graag doorzetten".
tenanker@kpnmail.nl

Terug naar Hollandsche Rading

Een flauw herfstzonnetje breekt door de grauwe sluiers. 12 graden voelt fris aan. Nee, dit lijkt toch niet op het station waar ik 55 jaar geleden ben uitgestapt! Het beveiligd spoor, denderend verkeer over een vierbaansweg! De eettent was vroeger het seinwachtershuis met in grote zwarte letters Hollandsche Rading.

Mijn maten Freek Koning en Ries Koen, oud stokers

(machinisten) van de WAMANDAI, fotograferen de aankomst. Na het oversteken van het spoor geen pendelbus die ons naar de kazerne brengt. We besluiten te lopen. Een laan met dikke eiken wenkt uitnodigend. De boslucht geurt lekker. Ik geniet van de lange wandeling. Op het looppad flarden van herinneringen. Toen in mijn weekendtas een psalmboekje, onderkieren, scheerapparaat, toilettasje, pyjama, sokken, stopnaalden voor verstelwerk in een bamboekokertje met bloemmotief van mijn moeder. Dan halverwege de bocht een speeltuin en de landhuizen.

Freek herkent Floyds, het voormalige etablissement MOEKE, zeer populair bij de maten.

In de verte de toegangspoort van de Korporaal van Opheusdenkazerne. Op 13 februari 1961 meldt

dienstplichtige de Goffau, Maarten zich bij het Marine Opleidingskamp te Hilversum,

overhandigt de schildwacht een oranje oproepkaart 'ten einde te worden ingelijfd'.

De schildwacht zet een kruisje bij mijn naam op de lijst en verwijst naar een barak. 'Ik kon het militaire terrein zomaar binnenwandelen,' herinnert ik me. Dat is nu héél andere koek! In het wachtlokaal achter een groot glazenloket controleert de particulier beveiligiger mijn identiteitskaart. Persoonlijke gegevens verdwijnen in de computer. 'Heeft u met iemand een afspraak?' 'Nee, ik wil naar het Museum Geneeskundige Dienst.' 'Zijn ze daar van je komst op de hoogte?' Ries snelt me te hulp en zegt zoiets als 'woensdag vrije toegang' en 'al eerder telefonisch contact gehad met het museum'. Een badge met chip is verplicht; die moet je zichtbaar dragen. De beveiligiger legt uit hoe je door de elektronisch beveiligde poort loopt. Nieuwsgierig betreed ik het terrein en zoek herkenningpunten. Fotograferen is verboden!

Uit het zicht van de beveiligiger fotograferen Ries en Freek alles wat los en vast zit. Dan komt mijn gereformeerde opvoeding om de hoek kijken; mijn geweten knaagt! Gehoorzaam aan degenen die boven je zijn gesteld: hun geboden en verboden! Daar hoort dus ook bij Fotograferen is verboden! Maar de logica wint van de doctrine. Ik fotografeer de plek van vlaggenparade waar nu een groot ijzeren anker ligt; speur langs de hoofdweg dwars door het kamp en de zijpaden met verspreid staande barakken. Ik mis de marcherende bakken met baroes gestoken in blauw werkpak met muts onder leiding van een korporaal of kwartiermeester. Het eens zo bruisende marine opleidingskamp is verworpen tot een openluchtmuseum!

Het Museum Geneeskundige Dienst is gevestigd aan een van de zijpaden. Trekpleister een houten schildwachthuis. We fotograferen elkaar op de vlinder. Het doorkijkje van de toegangsdeur is veelbelovend. Links en rechts van de corridor gedecoreerde poppenmilitairen, oorlogsverplegers en verpleegsters. In diverse expositiezalen is de hulpverlening aan oorlogsslachtoffers uitgebeeld: bandages, tangen, zagen, chirurgische (martel)werktuigen, krukken, spalken, pillen, poeders, pijnstillers, prothesen, complete operatiekamers, rolstoelen in alle mogelijke uitvoeringen.

We vervolgen onze zoektocht naar de tijd van toen, de eerste militaire vorming. Het exercitieterrein is een kuil van gewapend beton met daaromheen een talud. Rechts stond het gebouw 'De Witte Olifant' met het terras waar vandaan op de ouderendag de vaders en moeders hun zoons met bezorgde blikken en gemengde gevoelens gadesloegen, maar ook met enige trots.

Met gesloten ogen, midden op het exercitieterrein, flarden herinneringsbeelden. Halverwege de opleiding de ouderendag: ophalen van het geweer in de wapenkamer, omgorden van de koppelriem, het opsteken van de bajonet op de M1 Garand, het betreden van het exercitieterrein met geweer aan de schouder, opstellen in rijen van drie onder de bezielende leiding van bakmeester kwartiermeester Spijker. Van de toespraak van de commandant staand op een kathedraal is mij niets bijgebleven. Met een schuin oog zocht ik mijn ouders... De afstand was te groot. Mijn gedachten waren bij mijn verkering, die mij een maand later de bons zou geven. Een pijnlijke ervaring! Na afloop van het defilé en het terugbrengen van de wapens op een holletje naar 'De Witte Olifant' voor het begroeten van de ouders en voor een rondleiding door de barak om de eigen slaapplek aan te wijzen. Mijn moeder, een dappere vrouw, wil het naadje van de kous weten. Trekt tijdens het defilé een militair met gouden balken aan z'n jasje. Of haar zoon op zondag naar de kerk kan gaan? 'Mevrouw, u hoeft zich geen zorgen te maken. De marineleiding ziet er scherp op toe dat minderjarige schepelingen in de gelegenheid worden gesteld de kerkdienst bij te wonen. Het is verplicht! Bij het inroosteren van wachtdiensten wordt een minderjarige schepeling op zondag vrijgesteld van wachtlopen. Tijdens de dienstvakopleiding kunnen de schepelingen in eigen tijd buiten de poort catechisatielessen volgen.' Mijn moeder kan gerustgesteld huiswaarts keren!

De hangar links op de hoek herken ik niet. Freek en Ries weten het zeker: Willem van der Zaan was bekend als 'de exercitieloods'. De gebouwen links zijn van een latere bouwperiode. We vervolgen de tocht op zoek naar herkenningspunten. De stormbaan is onvindbaar. De barakken hebben allen dezelfde bouwstijl. Ook het

1961 op de naaizolder

terugvinden van de 'eigen barak' is een hele puzzel.

In een flits herken ik de naaizolder en beleef de oefening Nooitgedacht halverwege de opleiding en de oefening Volharding ter afsluiting aan het eind van de EMV met mijn onvergetelijke baksmeester kwartiermeester Dik Spijker, die mij orde en netheid heeft bijgebracht.

Goede herinneringen heb ik aan de instructieve roeilessen van hem op de Loosdrechtse Plassen, exercitioefeningen en mijn contacten met de dienstmaten.

Bij het verlaten van het marineterrein waar nu de militairen van de militaire geneeskundige dienst hun opleidingen volgen, speur ik nog eenmaal langs de hoofdweg en verbeeld me dat op het eind in de linker zijweg, rechts de barak stond waar ik tijdens mijn eerste militaire vorming was gehuisvest.

13 weken Hilversum vormen de basis voor de dienstvakopleiding tot seiner en verder functioneren in de marine en de burgermaatschappij.
Waarschijnlijk, nee ik weet het zeker! de meest leerzame periode in mijn leven.

Mart de Goffau
goffau@zeelandnet.nl

=====

Een mens is nooit te oud, om te leren

Wie deze titel leest krijgt de neiging om te denken: dat hoeft niet meer voor mij. Ik heb zo'n grote ervaring, daar kom ik ver genoeg mee.

Wij hebben misschien allemaal wel eens de gedachte dat wij meer voor de school geleerd hebben en later voor ons vak of vóór onze naast hogere rang.

Ik geloof, dat onze opvoeding daar wel eens te veel op gericht is geweest. Ook in de krijgstucht zien wij zo dikwijls dat beloningen en bestraffingen gemakkelijk natuurlijke drijfveren verdringen, terwijl ze bedoeld zijn om de natuurlijke drijfveren te versterken. Kortom wij leren helaas voor de school in plaats voor het leven. Dit hebben de oude Romeinen al verzucht.

In de kerken heeft reeds eeuwenlang de beloning van de hemel en de straf van de hel zo zeer de boventoon laten voeren boven de gezonde religieuze behoeften, dat toen de mensen niet meer geloofden in hemel en hel, ook het zuivere religieuze besef afnam.

Zo ging het ook in het onderwijs. Men leerde voor de beloning, het rapportcijfer, het examen of de maatschappelijke functie.

Nu is de gehele maatschappij in beweging en nu verliezen deze beloningen hun aantrekkingskracht en geeft men ook de brui aan het leren.

Het is wel een feit dat in een snel veranderende wereld niemand meer afgestudeerd is of uitgeleerd.

Maar om de mensen zover te krijgen dat ze blijven leren is een mentaliteitsverandering nodig. Men spreekt tegenwoordig van omturnen.

Het gehele leven zal een steeds verder leren gaan betekenen. Dat is een ludiek gebeuren. Leren wordt met verwondering het leven aanvaarden. Toen een rups voor het eerst een vlinder zag zei hij: In dat gazen geval krijgen ze me nooit!

Voor de materialistische rupsen, die de gehele dag eten, lijkt het vlinderbestaan een zweverige onpraktische toestand. Maar vlinders zien meer van de wereld dan rupsen. En al die bloemen wegen op tegen koolblaadjes. De mens staat aan het begin van een nieuw tijdperk.

Ongekende toekomst openen zich voor hen. Maar dan zal hij zich ook de moeite moeten getroosten om geestelijk bij te blijven. Zich steeds weer omturnen. Een schrijver zei eens : Een kind van twee jaar klapt in de handjes als je het vertelt dat er water door de rivier loopt.. Een kind van vijf jaar klapt in de handjes als je het vertelt dat er wijn door de rivier loopt, want het heeft al iets van de spontane verwondering verloren: het blij zijn met de dingen in hun natuurlijke staat.

We hebben zoveel rivieren van buiten moeten leren, dat we zelfs niet meer enthousiast kunnen worden, als we horen dat er wijn in de rivieren stroomt. Wat nodig is, is dat wij opnieuw beseffen, dat het een wonder is, dat er water door onze rivieren loopt. Zo'n mentaliteit houdt in, dat leven steeds leren in verwondering is, en blijdschap zal ons bestaan vergroten. Van rups naar vlinder. Omturnen.

HVLOP, scheepskrant de Uwtrechter 1973

Noteer vast in uw agenda..... 8 september 2020

Ten Anker met een extra editie....

Hr.Ms. O 15 konvooidienst in de Spaanse wateren gedurende de Spaanse burgeroorlog.

En 15 september 2020 de extra editie...

Vervolg van het Journaal Ltz. MWO Willem Veerman

22 september 2020 de extra editie met de MLD

“eigen vliegdiens voor de marine? “

L.S. en redactie van ten Anker;

Ook voor ex Hr. Ms. Hoogeveen zijn het moeilijke tijden.

Immers er dwaalt een virusje door het land, wat grote gevolgen heeft voor het wel en vele wee aan boord van ons koninklijke jacht.

Uiteraard zijn ook wij gedurende een periode van 6mnd niet aan boord geweest.

Waardoor alles stil stond.

Al onze vrijwilligers zitten toch wel in een risico groep qua leeftijd.

En er werd in Den Helder op Willemsoord (oude rijkswerf) zeer streng gecontroleerd door Boa's en politie. Hierdoor hadden we ook geen bezoekers/donateurs aan boord kunnen/mogen ontvangen.

Dit begint weer een beetje op gang te komen.

Vol goede moed waren we begonnen met het schuren schilderen en weer schuren en schilderen van SB-kant van de sloopshuid.

Onze vrijwilligers zijn één week per maand aan boord om hun beschikbaar te stellen.

Zij wonen immers verspreid over heel Nederland en zelfs in Duitsland.

We liggen natuurlijk een heel eind weg van stichting nautisch monumenten, en om die zijde van het schip te schilderen hebben we echt een flink vlot maar ook een steiger nodig. We kunnen dat materiaal ten alle tijden lenen van de SNM, maar moeten wel elke keer het vlot ophalen zonder sleepbootje. Hier gaat toch gauw een middag tijd in zitten om het te verhalen naar onze ligplaats. En dan de steiger opbouwen.

De weersomstandigheden waren ook niet erg best, zeker niet om te schilderen.

Twee van onze medewerkers zijn eind vorig jaar op een beurs, alhier in Den Helder, geweest waar hele goede contacten zijn gelegd met helder vastgoed schilderwerken. Dat is de woningstichting die ook een jeugd leerplan ondersteund. Zij zien een mooie gelegenheid om al werkend de jeugdige mensen om te leiden in het schildersvak.

Er zijn al verdere contacten geweest om het tjet-werk over te nemen c.q. af te maken.

Dan maar werkzaamheden binnenboord. Een hele grote klus was ook de diesel gestookte cv-installatie. Alle verblijven aan de whale-gang plus kombuis zien nu voorzien van cv-platen en aangesloten op de cv-ketel.

Nu alleen nog de aansluiting op de brandstoftank en dan kan de fa Kobala uit Vianen de eerste opstart komen doen. Wat zal het lekker warm worden aan boord. Ik nodig u uit om aan boord deze verbetering te ervaren.

Na een lange discussie met ex H. Ms. Naarden in Delfzijl zijn ONZE schroefbladen geretourneerd, aan wie ze waren uitgeleend in afwachting van dokking (ging niet door), en afgeleverd aan boord ex Hr. Ms. Roermond in Lemmer.

Nu zijn we bezig om de schroefas conussen naar Lemmer te krijgen zodat de Ex Hr. Ms, Roermond kan gaan dokken. Zij hebben zwaar beschadigde bladen en lekkende conussen onder het schip.

Zo helpen we, WU-veger duikvaartuig, elkaar.

Tot zover, m.vr.gr.

Paul R. van Winsen
Secr./wnd pnm stichting VVKM ex. Hr. Ms. Hoogeveen
marianpaul5755@ziggo.nl

Sectie stiekem,.....deel 1 **De Sovjet Russische Marine**

Uit de Uwtrechter 1973

Zoals u allen ongetwijfeld gehoord, gezien en gelezen hebt is er de afgelopen week een zeer uitgebreide Russische vlootoefening gehouden.

Aan deze oefening deden wel 200 schepen mee. De schepen varieerden van de nieuwste Kara klasse kruiser tot patrouille vaartuigen van de OSA klasse. Bovendien zijn er een heel stel (zo'n 15) hydrografische schepen en nog meer koopvaardij schepen ingezet.

Ook de Russische MLD is niet vergeten en zij nam op grote schaal deel aan de oefening.

Bij de Shetland en Orkney eilanden waren grote concentraties van oorlogsschepen : 2 Kresta II en verschillende geleide wapen jagers van de Krivak-, Kashin-, Kildin en Kotlinklasse.

Op de Atlantische Oceaan, voor de ingang van het Kanaal was er een konvooi van + 30 schepen gevormd. Het konvooi werd beschermd door 2 Krivaks en 1 Kashin en nog een paar kleinere escorteurs. Terwijl het konvooi zelf uit hydrografen en elints bestond.

Bovendien werd dit konvooi beschermd zij het op enige afstand door een Kara groep, die bestond uit de geleide wapen kruiser Nikolajev met verschillende geleide wapen jagers.

Op deze vlootverbanden zijn de laatste tijd veelvuldig aanvallen gepleegd door zowel vliegtuigen als door onderzeeboten. De vliegtuigen die o.a. het konvooi aanvielen kwamen van Moermansk en vlogen zonder te tanken om Engeland heen naar de Golf van Biskaje en weer terug.

Men schat dat er bij deze oefening + 30 onderzeeboten deelnamen, hierbij waren vele nucleaire typen. Deze typen zijn bewapend of met anti-schip raketten en/of met torpedo's.

Uit onlangs verkregen inlichtingen blijkt dat de oefening deze week beëindigd is en dat de meeste schepen terug gaan naar hun normale vredespositie of hun thuishaven. De kans dat wij zo'n konvooi als er rondvoer tegen zullen komen moet miniem geacht worden.

Deze Russische inspanning maakt het wel duidelijk dat die Marine overal ter wereld gecoördineerd kan optreden en zodoende al voor de NATO een grote bedreiging vormt.

Wordt vervolgd....

Sectie Stiekem

Bartelomeus Hobbelduif.

Bij het lezen van bijgaand krantenartikel, geraakte Bartelomeus Hobbelduif uit Antwerpen helemaal de kluts kwijt. Het duurde even voordat zijn echtgenote Dirkje Zadelpijn, de kluts van Bart had teruggevonden. "Zie je wel; ik heb gelijk!" jubelde Bart; "De aarde is plat; ik ga dat bewijzen!" "Zou je niet eerst even langs de dokter gaan?" probeerde Dirkje te vergeefs. "Wij gaan een boot kopen, rust haar uit voor een lange reis naar het einde der wereld, en ik zeg mijn huidige als bananenbuiger op. Verre reizen zit in mijn bloed. Ik ben een verre achterneef van Abel Tasman, die wij thuis Abeltje noemen. Columbus ontdekte in 1492 America, maar als hij verder had gevaren, had hij de rand van onze platte wereld bereikt! Sinterklaas, óók een Spanjaard, bereikt slechts met zijn stoomboot de brave kindertjes in Vlaanderen en Holland."

naar
de

Er moest nog heel

binnen als buiten en de motor werd aangedreven door een potkachel. Dirkje Zadelpijn kreeg de opdracht eierkolen voor de potkachel te verzamelen en deze vooral stuk voor stuk goed af te stoffen want die kolen stuiven altijd zo. Zelf begon Bart met het bikken van roest en rood verven van zijn boot. De bovenbouw leek eerder uit waibomenhout en sinaasappelkisten te bestaan. Dit alles kreeg een wit verfje en de gaatjes werden opgevuld met stopverf en plakband. Na het inladen van twee slaapzakken, wat proviand, drinkwater én een ijzeren hekje, kon de reis beginnen. Het hekje had de slimme kapitein Barteloneus Hobbelduif speciaal gekocht teneinde deze te plaatsen vóór de uiterste rand van de "pannenkoek". Het hekje voorkwam dat hij niet van enthousiasme het heelal in zou vallen.

Na "baksgewijs", waarbij "matroos Dirkje" nog op "parade" werd geslingerd wegens insubordinatie, werden op 1 april 1915 de trossen los gegooid in de haven van Antwerpen. "Waar varen we in godsnaam heen?" vroeg vertwijfeld de enige matroos aan de kapitein. "Naar de horizon en...gooi wat kolen in de kachel want de motor vertikt het!" "Dat klopt, want de kachel is nog niet aan." piepte de matroos. "Alle donders" brulde de kapitein "dat begint lekker!" "Heb jij wat aanmaakhout een oude krant en lucifers?" vroeg Dirkje. Nee, dat had de kapitein niet. "Leuk, dan kunnen we niet het zeegat uit." antwoordde Dirkje opgelucht. "Ik ga naar huis en daarna boodschappen doen bij Albert Heijn. Wat wil je eten vanavond?"

De koene zeevaarder Bartelomeus Hobbelduif dacht éven dat hij het leven liet na de beslissing van zijn vrouw. "Ik kan toch niet alleen de zeeën bevaren. Hoe moet dat dan? Ik wil bewijzen dat we op een pannenkoek leven!" "Dan eet je die

pannenkoek zélf maar op. Zal ik soms vanavond pannenkoeken voor je bakken met spek, appel en suiker?"

smaalde de ex-matroos. Min of meer verwilderd staaarde Bart zijn vrouw, de ex-matroos, aan en overwoog in de haven springen. Gelukkig hield hij zich in toen bij rondom de boot rode verf op het water zag drijven. "Goeie hemel.....! Ik heb mijn boot rood geschilderd met waterverf en dat laat nu los van de stalen huid! Oh jehhhhh! ;als het gaat regenen laat óók de witte waterverf van het bovendek los en zijn de sinaasappelkisten met waaihbomenhout te zien."

Die avond at Bart braaf thuis zijn heerlijke pannenkoeken; de aarde scheen tóch rond te zijn. Een zijn boot dan? Die liet Bart op het strand zetten. Als het goed is ligt zij er nóg!

Diemen, 21 augustus 2020
Wim Degen

Al vijftien jaar spreekt Moos niet met Saar. Elke avond zitten ze tegenover elkaar zonder een woord te spreken.

Plotseling zegt Moos:

"Vrij".

"Wat bedoel je daarmee?" zegt Saar verbaasd.

"Als ik je vijftien jaar geleden had vermoord, had ik vandaag vrij gekomen."

Embleem op herhaling !

Dit embleem van Ten Anker heeft een volledig neutrale uitstraling en uitermate geschikt te dragen op een Jack of blazer.

Waarom dit borstembleem.... Welnu er zijn heel veel sobats die om welke redenen dan ook geen lid meer zijn van een vereniging en daardoor ook het verenigingsembleem niet meer dragen doch bij een reünie of andere gelegenheid wel graag een embleem op hun jas willen dragen.

Vorig jaar heb ik deze emblemen laten maken en zijn er 150 over de toonbank gegaan.

Nu krijg ik verzoeken binnen of ik er nog kan leveren, maar ben helaas door de voorraad heen. Inmiddels heb ik contact opgenomen met de fabrikant en ze zijn na te leveren in hoeveelheden van 50 stuks. Daar ik ze niet in grote getale in voorraad wil nemen wil ik graag ze bestellen bij inschrijving.

Geborduurde Emblemen: 9 x 10 cm Orgineel: TI-11352
zoals in bijlage
100 % geborduurd (hoogste kwaliteit met een luxe uitstraling)
Lasergesneden in vorm van het ontwerp
Voorzien van een Strijklaag

Geschikt voor een blazer en / of op een Jack.

Indien er voldoende animo is kan ik ze leveren voor € 5,75 per stuk.

Indien er interesse voor is a.u.b. even een mailtje naar tenanker@kpnmail.nl waarin je de aantallen opgeeft en vermeld even je telefoonnummer in de mail

(maak nog geen betaling over, zodra ik aan de 50 afnemers kom stuur ik een betaal verzoek)

Arie Krijgsman

=====
Een aantrekkelijk blondje stuift opgewonden door de hotelgang en kijkt naar de kamernummers. De portier, die haar gevolgd is, zegt gedienstig: "Als u mij de naam van uw man noemt, kan ik u meteen het kamernummer geven!"

Waarop de schone: "Dat is het 'm juist, die ben ik ook vergeten...."

Geknipt en geplakt uit de weekbrief van AVOM Zeeland!

Alternatieve Zeeuwse Veteranendag 19 september.

Boze tongen blijken te beweren dat deze dag niet voor alle veteranen toegankelijk is, maar dat is natuurlijk onzin. Iedere individuele, erkende veteraan is hier welkom. De Stichting Zeeuwse Veteranendag is er voor binding, voor samenwerking van alle veteranen in Zeeland.

Dus geef u gerust op als u dat wenst en laat u niet afschrikken door roddels.

=====

Bij windkracht negen los voor en achter op Hr.Ms. Piet Hein 18 januari 1952 (deel 1)

Uit Alle Hens 1952 kleine reacties over het vertrek van Hr.Ms. Piet Hein naar Korea.....

Stond ik even voor schut!

Daar hing ik in de regen midscheeps op Hr. Ms. Piet Hein tussen torpedo', verloofdes, huilende kinderen, maten met en zonder strepen en echtgenoten, die hun vrienden een behouden vaart kwamen toezwaaien, terwijl ik echt niemand op het schip kende, die ik nodig een goede reis moest toewensen. Iedereen mocht zonder rode, witte of blauwe passagierskaart aan boord (laat ik over de groene, hoe begeerd dan ook, maar zwijgen., ,) om een laatste kus aan verwanten toe te dienen. Ik moest me, heus niet om die omhelzingen, maar bij hen voegen.

"Wel nee Vader, dat is nou zagezegd bij ons aan boord de stinksteeg. Op de Hendrik had je ook zo iets. En die, nou, hij is ons bakboordslicht!"

De kleine matroos, verdrukt tussen vader en mams, wijst naar een lange schrijver met een arm vol lekkers, zo-veel brevetten heeft die knaap. Maar de toelis heeft rood haar... bakboordslicht

Zijn vader lacht er gul om en waarom ook niet! Had je vroeger eens moeten zeggen toen dat joch nog in de met heerlijke kantlakens volgestopte wieg lag. „Ja, hij is een glasharde knul“, zegt de vader van de kleine, „Altijd al geweest en stapelgek van de marine, hè! M'n man was er ook bij, maar hij moest er uit om z'n ogen. Dit wordt de eerste reis van Jan“, voegt mams er aan toe, waarna ze mij nog het een en ander vertelt over het vertrek van de Hertog Hendrik van zo'n jaar of veertig geleden. En daar kom ik er ook nog aan van hetzelfde blikkie als ik tegen..... dus toch iemand..... hij al tweede klasser en bovendien een brevet op de mouw. Ik derde klasser en stukjes schrijvend..... Weet je, toch benijd ik hem, niet zo zeer om de bevordering, maar om de reis. Ja, vertelt hij me, er waren 2500 liefhebbers voor deze boot. Kun je nagaan!

Dan gaat hij verder met schoonzus en moeder. Zij zien de balies, moeder vindt het zo'n tobbe en ze zegt dat het tegenwoordig met de badkuip heel wat beter

gaat. „Weet je nog, Koos, vader kocht 'm op de markt in Zwolle." En Koos vraagt hoe het met de konijnen staat.

Enfin, zo zijn er heel wat kletspraatjes. Moeders komen nog met pakjes theewater aan boord, anderen weer met volle koffers. Uiteindelijk mag de Piet Hein wel een zolderschuit aan een trosje meenemen, want volgens de facteur ligt'ie van al dat bier en zo toch wel behoorlijk diep. Ja, er worden zelfs taarten aan boord gebracht, En dat bij die storm!

WILKO NEEHUS

Bij windkracht negen los voor en achter op Hr.Ms. Piet Hein 18 januari 1952 (Deel 2)

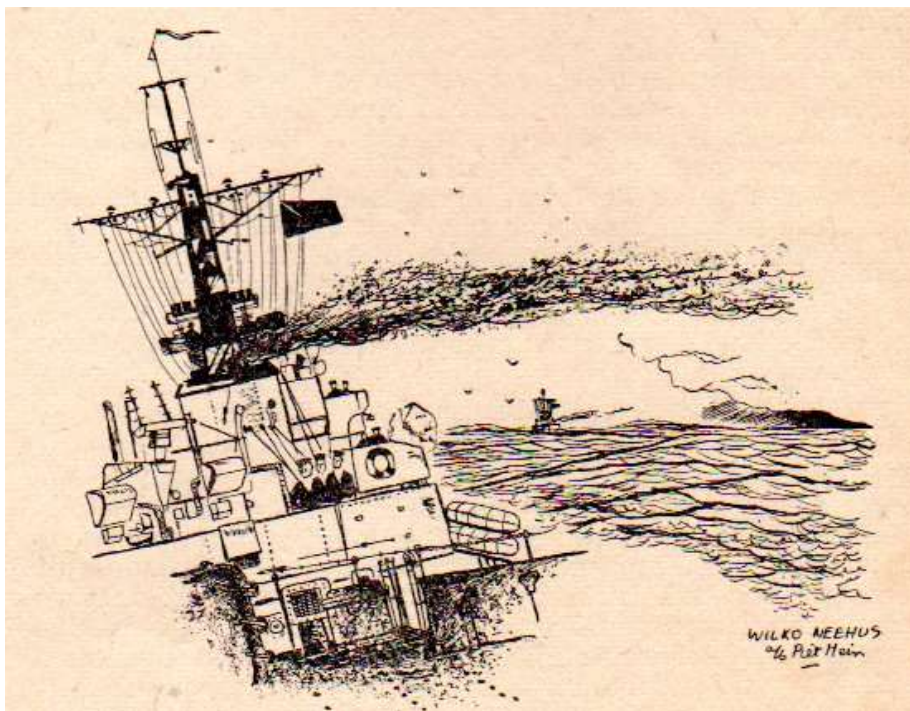
Uit Alle Hens 1952 kleine reacties over het vertrek van Hr.Ms. Piet Hein naar Korea.....

Het is echt Nieuwediep op z'n best, een smerige dag met regen en een windje met uitschieters en meeuwen boven het achterschip van Hr. Ms. Piet Hein, de torpedobootjager die naar Korea gaat vertrekken. „Maar het is slechts een beetje wind, klein beetje rottigheid buiten", zegt de electromonteur eerste klasse tegen mij tijdens het indraaien van een nieuwe lamp in de Gouden Bal, waar een sergeant nors door de patrijspoort kijkt als moet hij door de regen op de fiets langs de kale Hoofdgracht om het middag prakkie hij moeder te halen. Heus, zo kijkt die onderofficier. De lampenboer vertelt me echter dat de sergeant een beetje over de rooie streep is, omdat 'ie voortaan weer zelf de sokken moet stoppen. Nou mannen, laten we elkaar geen..... ja wat, noemen, maar het valt ook om de dooie dood niet mee de sokken weer te gaan stoppen nadat je zo'n tien jaar bij moeder thuis bent geweest. En ja, je bent er bij of je bent er niet bij. Dat is 't 'm, nietwaar? De juistheid van de opheldering laat ik echter geheel voor rekening van mijn heldere maat. Dus, korreltje zout, wat zeg ik, minstens een lepel!

In korte tijd werd het schip op de Rijkswerf beklopt en gerepareerd van menig kwaaltje dat zij bij de wereldreis van 38.000 zeemijlen had opgelopen. Daar werd de Piet Hein tevens voor haar speciale taak in Korea vervolmaakt. Volgemaakt werd ze ook, want van voor tot achter en van stuur- naar bakboord is er nu werkelijk geen behoorlijk plaatsje waar ik het smalle lichaam ruimschoots kan wenden. Hier dozen vol kouwe pijpies, daar kisten met groene en andere kolen, of zo maar in een gang, hè joh, wat een burgerlijk woord, een paar schrijfmachines op een plankje, of een vlees snij machine, nog in het vet, in een open kist op de stalen vloer. Maar tegen tien uur is alles voorlopig geborgen op de plek waar het wel eens thuis kan behoren. Zo liggen, er dagen achter de rug, waarin nog van alles moest gebeuren, dagen met vuile overalls, een stel

ferme handdrukken en een enkele, heus heel enkele, langs de wang gelopen traan. Het waren drukke dagen, torpedo's werden ingenomen, Heinekens kwam met grote wagens vol dozen bekend nat voor de valreep, pullen en kisten, potten en allerhande artikelen werden van de Rijkswerf naar het schip gereden. Er werd gelast en met de bikhamer gewerkt, de kanons werden voor de laatste maal beproefd en ingevet. De brug werd nog eens behoorlijk ingezeept omdat die kolenwalm een dikke roetlaag op het bovendek afzette. En 's avonds was het toch ook wel pen uit.

WILKO NEEHUS

De mannen van de Piet Hein zitten nu wel in de Golf. Behouden vaart en wanneer het nodig mocht zijn: „Raak ze daar in Korea!”

WILKO NEEHUS

=====

De jongeman had al een keer of wat z'n keel geschraapt, voordat hij dan eindelijk over de brug durfde te komen met zijn vraag aan de vader van zijn vriendinnetje.

„Eh, ja.....ziet u ik eh begrijpt u wilde u vragen ... of ,... eh u mij?”

De vader had het gehakkel glimlachend aangehoord, gaf hem een vriendelijk schouderklopje en zei:

„Doe maar geen moeite verder. Ik begrijp waar je naar toe wilt, mijn jongen. Mijn zegen hebben jullie!”

„O nee,” schutterde de jongen verder, „dat bedoelde ik niet ik zit een beetje kort bij kas en dacht dat u mij misschien wel wat zou willen lenen tot.....”

„Wat?” viel de vader uit, „je wat lenen? Hoe kom je op het idee ik ken je nog nauwelijks!”

Maarten Oortwijk en Post Petten

In de mobilisatieperiode augustus 1939-mei 1940 was ik met 14 collega's marinekustwachter op de post Petten. Voor onze bewaking was daar ook vijf man van de landmacht gestationeerd. De tekening van Maarten Oortwijk in „Een mijn voor post Callants-oog”, een artikel van V. Bernhard in de juni-Wimpel van dit jaar, is gemaakt naar aanleiding van een controle van onze post door enige hoge officieren en was bedoeld als een persiflage op deze gebeurtenis. Onze commandant was de heer Meganck, voor de mobilisatie vuurtorenwachter op Ouddorp op Goeree-Overflakkee.

In de mobilisatietijd werd door de Kustwacht een blaadje uitgegeven, de „Uitkijk”, met wetenswaardigheden, en tekeningen van Oortwijk, waaruit toen al bleek dat hij een zeer goede kijk en hand had om karakteristieke afbeeldingen te maken.

Post Petten was bekend om de vele mijnen die daar aanspoelden en dan meestal snel ontploften op de zware keien van de Hondsbosse Zeewering. Ze veroorzaakten steeds weer veel schade aan de daken en de ruiten van de woningen onder aan de dijk. Op de dijk was voor ons als uitkijk een bouwsel gemaakt om de wachtlopende mannen 's nachts en ook overdag te beschermen tegen de rondvliegende scherven van ontploffende mijnen.

Op een dag in november kwam er een lege reddingboot bij ons op de kust. Hij was van de „Simon Bolivar” (K.N.S.M.), die op 18 november bij het lichtschip „Sunk” op een mijn was gelopen en gezonken. Hierbij verdronken 102 opvarenden. In de meidagen 1940 waren wij ook getuige van het gevecht en de vernietiging van Hr.Ms. „Johan Maurits van Nassau”, die een kleine 5 mijl uit de kust, tussen Petten en Callantsoog, door

een Duitse bommenwerper werd geraakt.

Een aantal opvarenden liet daarbij het leven, maar de reddingboot „Doms Rijkers” van Den Helder en enkele andere vaartuigen wisten nog veel marinemensen te

redden. De „Johan Maurits” had eerder al historie gemaakt door de precisieaanval met haar geschut op de Duitse batterijen bij Komwerderzand, zodat de Duitse

doorbraak naar Noord-Holland werd voorkomen. Na de oorlog is Maarten Oortwijn, die een heel goede vriend van mij is geworden, doorgegaan met tekenen en het maken van aquarellen.

Zijn specialiteit was Noord-Holland. Een kleine vijfjaar geleden is de gehele verzameling van deze uiterst precieze tekenaar aangekocht door de Provinciale Atlas van Noord-Holland te Haarlem om deze voor het nageslacht te bewaren. Maarten is helaas overleden, maar zijn vrouw woont nog in Purmerend.

N. Hoogwout

+++++

Hopelijk ben ik op het juiste adres en zijn er via deze weg nog wat mensen over de drempel te krijgen. Het zal niet de bedoeling zijn om "reclame" te maken via Ten Anker maar indien mogelijk zou het een goede zaak kunnen zijn om geïnteresseerden hiervoor te porren.

Al zo'n 10 jaar doe ik vrijwilligerswerk (gastheer) in het veteranen inloophuis De Treffer in Eindhoven en moet daar regelmatig het onderspit delven hoewel ik wel mijn mannetje sta (marine toch) tegen de rest van de aanwezige.

Zeker in de omgeving van Den Helder wonen de mannen en vrouwen van onze marine maar ook in de regio Oost Brabant moeten er toch ook wel enige zijn.

Alleen ziet men hen niet in het veteranenhuis wat niet alleen voor de veteranen is doch ook voor oud en actieve militairen.

Mogelijk kan via Ten Anker wat meer marinemensen in loopspas zich richting De Treffer galopperen hoewel dat galopperen bij de meeste van ons niet echt in het bloed zit.

De beste koffie wordt er donderdags vanaf 14.00 uur ingeschonken want dan ben ik er de gastheer.

De Treffer is te vinden in de Smitsstraat 17 5611HM in Eindhoven. Het ligt tussen het Wilhelminaplein en de Kleine Berg.

Aan de achterzijde van de Treffer hebben we een kleine parkeerplaats.

info@svbzo.nl

Met Marine groet,

Charles Stoutjesdijk

Gediend op Hr Ms.De Ruyter C801 in 1968/1969

Redactie: Charles succes met de oloploop in het veteranencafé.... Uiteraard wordt jouw oproep geplaatst in onze webmagazine, want dat is nu juist de insteek die we allen willen toch? ... **met elkaar – voor elkaar !**

Wat heeft deze web-magazine u te bieden :

*** Gratis abonnement, dus geen contributie**

- * Ruimte om een gratis advertentie te laten plaatsen (mits het past in onze doelgroep)
- * Oproepen voor een op handen zijnde reünie laten plaatsen behoren tot de mogelijkheden.
- * Vraag een aanbod, of te wel iets laten plaatsen waar u naar op zoek bent of aan te bieden hebt.
- * Bent u op zoek naar een verloren vriend of vriendin kunt u hier een oproep laten plaatsen .
- * Heeft u een leuke herinnering en wilt u die delen, dan kunt u de kopij inzenden aan de redactie voor plaatsing.

Kortom deze digitale krant geeft u veel handvatten waar u plezier aan kan beleven, kijk even onder de tabbladen * EERDERE PUBLICATIES * zodat u zich kan vergewissen van datgene er zoal is gepost!

de Redactie

*iets voor jou of
misschien iemand
die je kent?*

Veel marinemannen/vrouwen willen graag een sticker in het rood-wit-blauw met daarin het wapen van hun schip of plaatsing. Gezien de complexiteit van dat geheel daar er zovele plaatsingen zijn is het haast ondoenlijk deze in voorraad te nemen.

Welnu

Ik heb een leverancier gevonden die uit meer dan 260 plaatsingen stickers weet te vervaardigen op afroep, dus per stuk. Hiervoor heb ik een lijst samengesteld van bijna alle plaatsingen waarmee een sticker is te realiseren. Als voorbeeld hieronder de stickers .

De stickers worden 120x80 mm. Materiaal: automotiv vinylfolie in wit. beschermend en UV-werend laminaat, dus uitermate geschikt voor boot, caravan, auto en andere zaken....

Klik voor een bestelling op de onderstaande link....

<http://www.debakstafel.nl/marine-stickers.html>

Tot volgende week.....